

A Prófétaság Lelke a maradék gyülekezetben

I. rész

Ha elfogadjuk Isten létezését, akkor el kell fogadnunk kijelentését is, azt, ahogyan Ő választotta meg az emberrel való érintkezése módját. Nem ésszerű, nem okos, hogyha elfogadjuk Istent, de tagadjuk, elvetjük azt, amit prófétái illetőleg mond, akiket azért választott, hogy itt e földön az emberhez szóljon. A Bibliában sem tudományos bizonyíték, sem jól indokolt érv nincs a próféták mellett vagy ellen. Egyszerűen kijelenti, hogy próféták vannak, akik által Isten szólt: „Isten sok rendben és sokféleképpen szólott hajdan az atyáknak s próféták által, ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által.” (Zsid. 1:1.)

Isten sokszor szólt a próféták által.

Édenben Isten közvetlenül beszélt Ádámmal és Évával. (I.Móz. 2:3.) „És meghallák az Úr szent szavát, aki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala.” (I.Móz. 3:8.) James White kibővíti ezt a gondolatot:

„Egykor az ember Istennel járt Édenben. Színről-színre szemlélhette az Úr dicsőségét, beszélt Istennel és Krisztussal és az angyalokkal a paradicsomban, nem volt közöttük homályosító lepel. Erkölce és ártatlansága magaslatáról alábukott. Isten kiűzte a kertből, elűzte az Úrnak és szent angyalainak látható jelenlétéből.” (A Prófétaság Lelke c. mű bevezetése 7. o.)

A bűneset válaszfalat alkotott Isten és az ember között. Ám Isten nem hagyta el, nem hanyagolta el kezének művét. Azt az utat választotta, hogy az emberrel főként a próféták által érintkezzék. (I.Móz.20:6-7.), e3 néha papok által is (I.Móz.14:18.) és angyalok által (I.Móz. 16:7-13; II. Krón. 36:15; Jer.35:15; II.Pét. 1:21.)

Ellen G. White kijelenti:

„Tetszett Istennek, hogy emberi eszközök által közölje igazságát e világgal. Önmaga, Szentlelke által képesített embereket ennek keresztülvitelére. Ő vezette elméjüket, hogy megválasszák, mit mondjanak és mit írjanak. Ezt a kincset földi cserépedényekre bízta, de ennek ellenére mennyei eredetű. A bizonyágtételek közvetítése az emberi nyelv tökéletlen kifejezésein keresztül áradt, de mégis Isten bizonyágtétele: Istennek engedelmes, hívő gyermeke az isteni hatalom dicsőségét látja benne, amely kegyelemmel és igazsággal teljes.” (Nagy küzdelem, Bevezetés VI.VII. o.)

Isten e választott embereit, akiket ezzel a nagyon lényeges és nagyon fontos feladattal megbízott, általában prófétáknak nevezték, de az Írásokban más elnevezéseket, megszólításokat találhatunk: Próféta: I.Sám. 9:9., embernek fia: Ezék. 4:1., Látó: II.Krón. 16:6., küldött: Malak. 3:1; Aggeus 1:3; száj: II.Móz. 4:16; 7:1., szolgatárs: el. 22:9; 19:10., Isten szolgálója: I.Krón. 6:49., Isten embere: I. Sám. 9:6. II.Pét. 1:21., őrálló: Ésai. 52:8.

Mindnyájuk munkáját, bármilyen elnevezés alatt is, e szavak jellemzik: „legkezdettől fogva a prófétákat Istentől rendelt tanítóknak ismerték el. Legmagasabb értelemben a próféta az,

aki közvetlen ihletés alatt szól, közvetíti a népnek az Istentől vett üzeneteket. Azonban ugyanígy nevezték azokat is, akik noha nem közvetlenül ihletettek voltak, de Isten hívta el őket, hogy a népet Isten műveire, útira oktassák.” (Nevelés 46. old.)

Isten módszere, amellyel üzenetét közvetíti az embernek

Jelenések 1:1-3. szövege tartalmazza a folyamatot:

- a) Isten átadta üzenetét Jézus Krisztusnak;
- b) Jézus Krisztus továbbította üzenetét angyalának (Gábrrielnek);
- c) Az ő angyalát „elküldte és megjelenté” azt a prófétának;
- d) A próféta elmondta, vagy leírta a nép számára.

Így tett a próféta „bizonyoságot Isten beszédéről és Jézus Krisztus bizonyoságtételéről”. (Jel. 1:2.) Sőt áldást mond mindazokra, akik elolvassák és hallgatják a prófétálás beszédeit. Vonatkozik ez minden próféciára, Istentől származó próféciákra, választott eszközei által. Csak természetes és elvárhatjuk, hogy Isten népe között prófétát lássunk; valóban voltak is sokan, akik állították, hogy Isten prófétái. Ez összhangban áll az Írásokkal, azért kaptuk a tanácsot, hogy a „prófétálást meg ne vessük”, hanem „mindent megpróbáljunk, és ami jó, azt megtartsuk.” (II.Thess. 5:20.21.)

Jézus, áttekintve a századokat napjainkig, mondotta: „Hamis Krisztusok és hamis próféták támadnak és nagy jeleket és csodákat tesznek, annyira, hogy elhitessék, ha lehet a választottakat is.” (Máté 24:24.) János által pedig óva int bennünket:”Szeretteim! Ne higgyetek minden léleknek, hanem próbáljátok meg a lelkeket, ha Istentől vannak-e, mert sok hamis próféta jött a világba.” (I.Ján. 4:1.) Valahogyan várható, hogy ahol a valódi, ott a hamisítvány is létezik, megpróbáljuk, vizsgáljuk és megbizonyosodunk, hogy felfedezzük az igaz prófétát és elutasítjuk a hamisat.

A prófétának és az üzenetének elfogadása, vagy elvetése

Tehát nem az a kérdés, hogy Istennek volt-e prófétája valaha, hanem az, hogy hogyan tudhatjuk meg, hogy azok, akik magukat prófétának vallják, valóban igaz próféták-e? A kérdés legfontosabb pontja: saját magatartásom, viszonyom a prófétákkal és üzenetükkel szemben. Mert hiszen a prófétáknak és üzenetüknek elfogadásáról vagy elvetéséről van szó. Ez a kérdés elkerülhetetlen. Kényszerítő erejű volt hajdan, ugyan az napjainkban is.(Lásd:II.Krón. 36:16.)

Ám nem mindenki vetette el a prófétákat. Igaz ugyan, hogy sokan elvetették Istent és prófétáit egyaránt, tehát Istennek is szükségképpen el kellett vetnie őket. Áll ez napjaink keresztényeire is.

Idézzünk két példát az ókorból:

a) Jojakim. Isten megparancsolta Jeremiásnak, hogy írja meg könyvében ítéletét Izráel, Júda és a környező népek ellen. Ha az üzenetet elfogadnák, akkor remény volna arra, hogy életüket megreformálják és bűnbocsánatban részesülnek. (Jer. 36:2-3.) Ezért Jeremiás tollba mondta az üzeneteket. Báruk pedig, a titkára leírta koruk legszebb nyelvezetén. Amikor felolvasták, mélyen megthotta a népet, sőt több fejedelmet is annyira, hogy szerintük a királynak is szükséges olvasnia és hallania.

Ennek megfelelően a tekercseket felolvasták a király jelenlétében, amikor a tűznél melegedett. Mialatt az uralkodó figyelmesen hallgatta a próféta szavait, feldühödött rajtuk, kezébe kapta a kéziratot és darabokra szaggatta. Vakmerően, elbizakodottan a tekercsdarabokat a tűzbe vetette, amíg az egész elhamvadt. Ehhez pedig a feljegyzések jelentőségteljesen meg hozzáfűzik: „Nem rettentek meg”. (Jer. 36:24.)

Jojakimhoz hasonlóan keresztények és vezetőik napjainkban is éppen ilyen könnyelműen járnak el az üzenettel, a hírnökökkel és Istennel szemben is, aki az üzenetet küldi. Jó, ha megjegyezzük magunknak, hogy sem a tollkés, sem a tűz nem szabadíthat meg sem Istentől, sem küldöttétől, sem Isten üzenetétől.

Ámbár az üzeneteket összességükben elvetették, de a káldeusok csak megjelentek. Júda vereséget szenvedett, Jeruzsálemet felégették, a templomot lerombolták. A vezetőknek és a népnek viselniük kellett az Isten és prófétája ellen tanúsított meggondolatlanságuk következményeit.

b) Dávid. Dávid Királyt is emberi szenvedélyek uralták ugyanúgy, mint embertársait, akik nem kerülnek trónra. A gonosz rábírta, hogy kimondhatatlan becstelenséget kövessen el Urias és szép felesége ellen. Ám Dávid a dolgot titokban akarta tartani, gyalázatát csalással, csellel akarta leplezni. Azonban Isten látja, amit emberi szemek nem vesznek észre. A feljegyzések szerint: „De ez a dolog, melyet Dávid cselekedett, nem tetszék az Úrnak.” (II.Sám. 11:27.)

Isten felkérte Náthán prófétát, hogy menjen el Dávid király palotájába és beszéljen néhány szót vele. Isten embere hozzálátott küldetéséhez, hogy elvigye a kellemetlen hírt a királynak, s ehhez jelképes beszédet használt. Dávid nem fogta fel azonnal a célzást, és olyan simán beleesett a csapdába, hogy kijelentette: „Él az Úr, hogy halálnak fia az az ember ki ezt cselekedte. A bárányért pedig négyannyit kell adnia, mivelhogy ez művelte és annak nem kedvezett.” (II. Sám. 12:5-6.)

Jegyezzük meg, hogy Náthán semmit sem kérdezett. A tárgyat nem leplezte, nem köntörfalazott, nem ajánlott kibúvót. Nem állt Dávid pártjára. Ehelyett bátran mutatott rá Izráel királyára és átadta neki Isten üzenetét: „Te vagy az az ember!” Tegyük fel, hogy hibát követett el, ám Isten sohasem téved.

Hogyan hatott a dolog a királyra? Dühbe gurulhatott volna, tagadhatta volna a vádat, elvethette volna az üzenetet, Náthánt pedig napkeltekor kivégeztethette volna. Azonban Isten embere könnyezve beszélt - gondolom - de olyan határozottan, hogy Dávid nem védekezhetett. Nagyságához méltóan, emberi gyengeségeinek és fogyatékoságainak ellenére beismerte: „vétkeztem az Úr ellen”. A feljegyzés igen rövid, nem közli Dávid őszinte bűnbánatának, bűnvallomásának és jóvátételének egész történetét, csupán ilyen szavakkal fejezi be az esetet: „És monda Náthán Dávidnak, „Az Úr elvette a te bűnödöt, nem fogsz meghalni.” (II. Sám. 12:13.)

Elhívás a prófétai tisztségre

Az elhívás a prófétai tisztségre Istentől függ: Ő tudja, hogy mit akar, mikor és miért akarja valamely adott időpontban. Ezért nem az emberre tartozik, hogy kívánja, vagy igazgassa a próféta kiválasztását. Ez az elhívás nem bizottsági intézkedések következménye, nem emberek terve, vagy elgondolása. Hasonlóképpen a papi hivatáshoz „Senki sem veszi a tisztséget, hanem akit Isten hív el, miként Áront is.” (Zsid. 5:4; II.Pét. 1:11.)

Isten egyénenként választja embereit, előkészíti, elhívja és irányítja, mégis oly módon, hogy a prófétai tisztségre szóló elhívás olyan meggyőző erővel és elégséges bizonyítékkal hat az egyénre, hogy mind ő, mint munkatársai határozottan biztosan tudják.

Ámos elhívása a helyes felelet erre a kérdésre: „Nem vagyok próféta, sem prófétának fia. Barompásztor vagyok és vadfügét szedek; De elhívott engem az Úr a nyáj mellől és mondá nekem az Úr: Menj el és prófétálj az én népemnek, az Izráelnek!” (Ámos 7:14-15.)

Ésaiást viszont egészen másként hívta el. Ez az ifjú éppen a templomba ment, és mialatt ott időzött, Isten felnyitotta szemét, látomást adott neki Isten trónjáról, a trónt körülvevő angyalokról: ez a trón magas, felemeltetett volt. Ésaiás felfogta az Istenről és dicsőségéről mennyei fenségéről kapott látomást. Nyomban érezte saját megalázott, alacsony voltát, megérezte méltatlanságát. Menekülni akart ilyen félelmetes szentség és fenség színe elől, de az Úr mintha élő szentet vett volna az oltárról, amelyet ajkához érintett és mondá: „Imé ez illeté ajkaidat és hamisságot eltávozott és bűnöd elfedeztetett.” (Ésai. 6:7.) A megtisztítás előkészítette arra, hogy Isten szolgálja és Isten küldötte legyen. Ekkor a felhívásra: „Kit küldjek el és ki megyen el nekünk? Az ifjú így felelt: Imhol vagyok én, küldj el engemet!”

Ésaiás Isten szócsövénévé, az Ószövetség „evangélistájává” vált; és a keresztény világ számára mindent felülmúló szépségű irodalmat hagyott hátra. Jézus bizonyágtétele Ésaiás által a prófétaság adományának hatalmas példája.

A próféták üzeneteinek elnevezése.

Fontos, hogy felismerjük a Bibliában használt különböző kifejezéseket, a próféta által mondott vagy leírt üzenetek meghatározása érdekében. Használatukra, alkalmazásukra és jelentőségükre nézve útmutatók azok. Ezek a következők:

Prófécia vagy próféciák; (II.Krón.9:29; 15:8; Kor. 13:8.)

Istennek beszéde; (I.Sám. 9:27; I.Kir. 12:22.)

Az Úr követe; (Aggeus 1:13.)

Bizonyágtételek; (II.Kir. 17:15; Nehém. 9:30.)

Tanács; (Ésai. 44:26.)

Teher; (Jer. 23:33.38.; Ésai. 13:1; 15:1.)

A „Bizonyágtétel” vagy „bizonyágtételek” szavak gyakran fordulnak elő és egyéb értelmezésükkel együtt jelentenek „szándékokat” is. „Jézus bizonyágtétele” tehát Istennek „szándékait” is jelentik, amelyeket Jézus Krisztus által, angyalai és prófétái által jelentett ki népének. Ez a kifejezés „Jézus bizonyágtétele” háromszor fordul el az egész Bibliában, és pedig Jelenések 12:17. és 19:10 versekben. Ennek a szakkifejezésnek a bibliai értelmezését ez a szöveg adja: „Mert a Jézus bizonyágtétele a próféta lelke.”

A Hetednap Adventisták elfogadják az egész Bibliát Mózes I. könyve első fejezetétől egészen a Jelenések 22:21. verséig. Hisznek Istenben és Igéjében, mint Isten „szándékainak” vagy akaratának kinyilatkoztatásában prófétái által. Hisznek Isten ajándékaiban, amelyek ma éppúgy rendelkezésükre állnak, mint az apostoli korszakban.

Az újszövetségi egyház prófétái

J. Peter Lange: Magyarázatok a Szentíráshoz című művében (44.o.) Luk. 2:26. versét így fejtegeti: „Ha a zsidók véleménye szerint Malakiás próféta óta a próféta lelke eltávozott tőlük, akkor ennek a léleknek visszatérte a Messiás adventje egyik jelének tekinthető.” Nem vitatkozunk sem a zsidók véleményével, sem Lange fejtegetésével, de érdekes megfigyelnünk, hogy Lukás apostol Keresztelő Jánost, a Messiás előfutárát valóban prófétának ismeri el. (Luk. 1:76; 7:28.) Máté 21:11. és Lukás 7:16. hasonlóképpen elismeri, hogy Jézus próféta volt az emberek között. Amikor pedig mennybe szállt, „adott ajándékokat az embereknek”. „És adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétákul, némelyeket evangélistákul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul.” (Eféz. 4:8.11.)

Az ősi apostoli korszakban ezeknek a munkásoknak a következő céljaik voltak:

Felkészítsék Isten népét a szolgálatra, felépítsék az egyházat, mindenkit hitbeli egységre és Isten Fiának ismeretére vezessenek, érett férfiségra, hogy eljussanak a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére, ne maradjanak kisdedek a keresztényi életben, ne hányja és hajtsa őket a tanításnak bármilyen szele, hanem ragaszkodjanak az igazsághoz a Krisztussal való egység által. (Eféz. 4:12-15.)

Pál intette az efézusiakat, hogy mint keresztények, ne éljenek a pogányok módja szerint, hanem váljanak új emberekké, akik Isten szerint „teremtettek igazságban és valóságos szentségben” - akik alkalmasak Isten örökkévaló országára és az angyalok társaságára. (Eféz. 4:17-24.)

Ezek a szövegek I.Kor. 14:20.; 3:22. verseivel együtt arra a következtetésre vezetnek el, hogy Isten a prófétákat főként egy egyház javára adta, az egyháznak. Williams „Új Szövetsége” ezeket mondja: „Ám bárki prófétál is, az az emberek építése, bátorítása és vigasztalása érdekében beszél. Bárki prófétál is, építi a gyülekezetet. Testvéreim! Ne legyetek értelmileg gyermekek, hanem inkább a bűntől való tartózkodásban maradjatok csecsemők, értelmileg legyetek érettek, férfiak... a prófécia pedig nem a hitetleneknek, hanem a hívőknek adatott.” (I.Kor. 14:3-4. 20. 22.)

Tehát hangsúlyozhatjuk ezt az igen fontos elvet: a próféták tevékenysége lényegileg a gyülekezet tagjaiért folyik, a tévelygők megfeddése, a hívők „építése, bátorítása és vigasztalása” érdekében. Istennek a próféták által küldött tanácsai és oktatásai a hívők számára azt célozzák, hogy a lelkileg újszülött csecsemőt „növeljék”, hogy így az „Igének

hamisítatlan tejét” (I.Pét. 2:2.), és eljusson az „érett férfiúságra, a Krisztus teljességével ékeskedő kornak mértékére, hogy többé ne legyünk gyermekek..” (Eféz. 4:13-14.)

A próféta fődolga a gyülekezetben a hívők vezetése a menny felé vivő úton, hogy figyelmeztesse őket az út menti jelzőtáblákra azért, hogy értelmesen járjanak és dolgozzanak. Nem az útjelzők, sem az adott oktatások, vagy az úton végzett munkájuk üdvözíti őket. Mert csak egy Üdvözítőnk van, mert „nem is adatott az emberek között az ég alatt más név, amely által kellene nekünk megtartanunk.”

Tehát sem az egyik, sem a másik történelmi időpontban nincs üdvösség, nem forog kockán örök sorsunk, ezen vagy azon a beteljesedett, vagy be nem teljesedett próféción, nem ad üdvösséget valamely különleges szempont a tisztán mellékes hittételekben, vagy elméletekben; „meghatározatlan, meggondolatlan kérdések, homályos, jelentéktelen pontok, hiábavaló okoskodások, dolgok, melyek üdvösségünk érdekében lényegtelenek, kérdések, amelyek a hitbeli tökéletességre szükségtelenek és az értéktelen mesék.”

Elménkben alapozzuk meg világosan azt a tényt, hogy ami üdvösségünket illeti, csak egy és egyetlen alapvető tantétel létezik, nevezetesen, hogy bűnös vagyok, szükségem van az Üdvözítőre, és Jézus Krisztus ez az Üdvözítő, ha hiszek benne és hit által Őt szívembe fogadom.

A keresztény egyháznak ezt az alapvető hittételét övezik a „határkövek, útjelzők, sáncok, támasztékok-fokok”, melyek bennünket értelmes h.n.adventista keresztényekké tettek. Mind népet, megőriznek bennünket, ha azokat világosan megértjük és kiéljük. Ha engedjük, hogy alakítsák és formálják jellemünket és megszabják mindennapi életünk szokásainak minden részletét. Végső célunk, hogy Isten örökkévaló országára alkalmasakká váljunk és mindörökké ott éljünk, e célból adta egyházának a prófétákat, hogy segítsenek előkészületeinkben a mennybe való belépésre.

A maradék gyülekezet prófétái

Egy író kijelentette: „A Krisztus által alapított egyház olyan egyház, amelynek a prófécia adományát állandóan bírnia kellett.” (G:G.Joyce: The Inspiration of prophecy 139. o.) Ellen G. White mondja:

„De amikor eljő amaz, az igazság Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra.... és a bekövetkezendőket megjelenti néktek.” (Ján. 16:13.) Az Írások világosan tanítják, hogy ezek az ígéretek nemcsak az apostolok korszakára korlátozódtak, hanem vonatkoznak Krisztus egyházára minden korszakban. (Küzd. Az igazságért)

Vonatkozik ez Isten egyházára a vég idejében és az idők végén. A Biblia úgy utal Isten egyházára, választott népére az utolsó napokban, mint a „maradékra”.

a) A maradék gyülekezet ismertetőjelei. A következő bibliai kifejezések adják meg a maradék gyülekezet ismertetőjeleit.

Összegyűjtetnek (Ésai. 11:11.), különböznek mindenki mástól (Mik. 5:7-8.), megtartják Isten parancsolatait és bírnak a Jézus Krisztus bizonyágtételével (Jel. 12:17.), megőriztetnek a bűntől (Sof. 3:13.) és belépnek Isten országába (Róma 9:27.)

Az egyháztörténelem tanulmányozása igazolja, hogy a századok folyamán mindig voltak keresztény csoportok, amelyek között a prófécia adománya működött.

Az Úr eljövetelére váró egyháznak üzenetet írt Pál apostol: „Mivelhogy mindenben meggazdagodtatok őbenne, minden beszédben és minden ismeretben, amint megerősítettett ti bennetek a Krisztus felől való bizonyágtétel, úgy hogy semmi kegyelmi ajándék nélkül nem szűkölködtök, várván a mi Urunk Jézus Krisztus megjelenését, Aki meg is erősít titeket mindvégig feddhetetlenségben, a mi Urunk Jézus Krisztusnak napján.” (I.Kor.1:5-8.)

White testvérnő hozzáfűzi:

„Hajdan Isten a próféták és apostolok ajka által beszélt az emberekhez. Napjainkban Lelkének bizonyágtételei által szól hozzájuk. Még nem volt olyan korszak, amelyben Isten komolyabban oktatta volna népét, mint ahogyan napjainkban, és pedig akaratát és életmódjukat illetőleg, amelyet elvár tőlünk.” (T. IV. köt.)

b) A hetednap adventisták mind hiszik, hogy ők képezik a maradék gyülekezetet, azért, mert az Írások minden idevonatkozó részletének eleget tesznek. Közöttük van a prófécia adománya, azaz „Jézus bizonyágtétele”, ami a „Prófétaság Lelke”. Nem keresztény eljárás a tagadás vagy a megvetés, hanem tegyük vizsgálat és próba tárgyává az adományt, White testvérnő állítása alapján, aki 70 éven keresztül beszélt az Úr nevében. Állította, hogy „látomásokat” és „kijelentéseket” kapott, amelyekben Isten kinyilatkoztatta „szándékait” egyénenként és az egész gyülekezetet illetően.

Éppen White testvérnő által kapott mennyei vezetés természetében a h.n.adventisták felettébb értékelik az üzeneteiben foglalt tanácsot, az intelmeket, a figyelmeztetéseket, a feddéseket és a bátorításokat, valamint a vigasztalást.

Minthogy egy évszázadnál hosszabb ideje, mióta közöttünk a prófécia adománya megnyilvánult, a h.n.adventisták szenteljének időt Istennek a maradék gyülekezet számára adott ajándéka kiértékelésére és alkalmazzák a bibliai bizonyítékokat. Hogyan állja meg a próféta munkája az idők próbáját? Vajon fejlődött-e a gyülekezet az ő tanácsainak megfogadása következtében, és azáltal, hogy eljárását „bizonyágtételeivel” összhangba hozta? Ezek a kérdések ésszerűek, logikusak, őszinte és elfogulatlan feleletre méltók, nem annyira annak igazolására, hogy Isten felhasznált férfiakat és nőket, mint prófétáit, küldötteit, hanem inkább azért, hogy kimutassuk, miszerint Ellen G. White testvérnőt is Isten választotta ki.